

## Hoofdstuk 138

*Lieve kleinkinderen,*

*Kennen jullie het boek: 'De Hulp', geschreven door Kathryn Stockett? De hoofdpersoon in dit boek, mevrouw Aibileen heeft een gebedslijstje. Veel mensen willen graag dat hun naam op het gebedslijstje van Aibileen komt te staan. Want voor wie Aibileen bidt, dat komt uit. Haar gebed wordt altijd verhoord. Maar Aibileen zet niet zo maar jouw naam op haar lijstje. Nee, dat is een geheim tussen Jezus en haar.*

*De man van Aibileen gaat vreemd met een vriendin van haar. Gevolg: echtscheiding. Aibileen zet de naam van die tweede vrouw van haar ex op haar gebedslijstje. En zij heeft het geweten....*

*Wat de gevolgen waren, dat haar naam op dat gebedslijstje van Aibileen kwam te staan, dat moeten jullie zelf maar lezen. Ik moest er hartelijk om lachen.*

*In onderstaand verhaal over Paulus' gevaarlijke zeereis naar Rome bereikt hij veilig zijn plaats van bestemming. **Jezus zelf had het hem beloofd.***

*Dat doet mij denken aan dat wandtegeltje in mijn moeders huiskamer waarop stond: God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst.*

*Op de gebedslijstjes van omie en van mij staan de namen van onze kinderen, onze schoondochter en onze schoonzoons. En ook de acht namen van jullie, onze kleinkinderen.*

*God heeft ons allemaal geen kalm, rustig leven beloofd, maar wel een behouden aankomst. **Jezus zelf heeft ons dat beloofd!***

## Hoofdstuk 138 - Een gevaarlijke zeereis - Handelingen 27

In deze jaren van het grote Romeinse rijk werden misdadigers, die ter dood waren veroordeeld, naar de hoofdstad Rome gebracht om daar berecht te worden. In de arena werden ze verscheurd door wilde dieren of ze moesten elkaar op leven en dood bevechten, tot ze allemaal dood waren.

De bevolking van de stad Rome vonden zulke wrede tonelen prachtig. De tribunes van de arena zaten bij alle terechtstellingen overvol.

Uit alle provincies uit het grote Romeinse rijk gingen onder zware bewaking, transporten met ter dood veroordeelden naar de hoofdstad. Meestal ging de reis over zee. De gevangenen hadden het tijdens hun laatste reis zwaar te verduren.

Festus begreep dat Paulus, die onschuldig was, tijdens zijn reis naar Rome niet aan een veroordeelde misdadiger vastgeboeid kon worden. Bovendien, Paulus was een Romeins staatsburger. Maar hij zou wel mee moeten met een transport van ter dood veroordeelden. Gelukkig was centurio Julius een eerlijk en fatsoenlijk man. Hij moest met zijn escorte soldaten deze gevangenen begeleiden. Festus gaf hem opdracht om Paulus een speciale behandeling te geven, zodat deze zich vrij kon bewegen.

Het was al in de nazomer toen centurio Julius een schip vond waarmee hij met zijn gevangenen zijn reis naar Rome kon maken. Het was een klein schip. Een kustvaarder dat niet verder ging dan Adramyttium in de provincie Asia. Paulus moest zich klaar maken voor de lange reis. Hij was blij dat ze nu eindelijk op weg gingen. Ook al was het een waagstuk om zo laat in het jaar nog een boottocht over zee te maken, nu vertrekken was beter dan dit doelloos wachten. Daar kwam bij dat Paulus zich geen zorgen hoefde te maken. Hij wist zeker dat hij in Rome zou aankomen. *Jezus had dat zelf tegen hem gezegd.*

Er was niet veel tijd meer om alles klaar te maken. Gelukkig kon Paulus nog net op tijd bericht sturen naar de gemeente in Caesaréa. Daar werd besloten dat Lucas en Aristarchus met Paulus mee zouden reizen om hem onderweg in alles bij te staan. Het zou geen gemakkelijke reis worden.

Het was prachtig mooi weer toen het schip van wal stak. De lucht was helder en de wind pal zuid. 's Avond waren ze al in Sidon waar het schip met graan geladen werd. De volgende dag kreeg Paulus van centurio Julius toestemming om de stad in te gaan om de Christengemeente te bezoeken. Paulus werd daar heel hartelijk ontvangen en toen hij naar het schip terugging, kreeg hij zoveel voor onderweg mee dat de soldaten die hem moesten begeleiden nauwelijks alles konden dragen.



*Het was prachtig mooi weer toen het schip van wal stak.*

Van Sidon voeren ze verder naar het noorden. Maar na een paar dagen draaide de wind naar het westen. Om die reden konden ze hun plan niet uitvoeren om aan de zuidkant het eiland Cyprus te passeren. In plaats daarvan laveerden ze langzaam bij de kusten van Cilicië en Pamfylië naar de havenstad Myra. Hier wierpen zij het anker uit.

In de haven van Myra lag een schip uit Alexandrië dat met een lading graan op weg was naar Rome. Dit schip was veel groter en zeewaardiger dan de kustvaarder waarmee ze naar hier gekomen waren. Centurio Julius bedacht zich niet lang en liet zijn soldaten en hun gevangenen overstappen naar deze veel grotere boot. Ook Lucas en Aristarchus gingen mee en toen alle passagiers aan boord waren en geteld bleken het er tweehonderdzeseventig te zijn.

Het schip met zijn zware lading lag diep in het water. Het was stevig gebouwd en al konden ze voor de winter Rome niet meer bereiken, toch konden ze voordat de herfststormen begonnen nog een flinke afstand afleggen. Maar het geluk was niet met hen. De wind kwam uit de verkeerde hoek. Met veel moeite laveerden ze langs het eiland Kreta en eindelijk konden ze afmeren in een grote inham, een soort van haven, met de mooie naam van Goede Havens.



### *Goed Havens op Kreta.*

Al heel gauw bleek dat de naam beter was de havenplaats. De scheidofficieren wilden graag verder varen naar de plaats Phoenix. In die havenstad kon je beter overwinteren dan hier. Maar het was al oktober.

Centurio Julius wilde ook wel verder varen, maar Paulus vond dit niet verantwoord. Hij had meerdere zeereizen gemaakt en hij kende in deze omgeving het klimaat goed. Goede Havens mocht dan geen goede plek zijn om

te overwinteren, maar was altijd beter dan nu een onzekere zeereis maken. Het was al in de maand oktober.

Daarom waarschuwde Paulus de mensen op het schip. Hij zei: 'Ik denk, dat we grote problemen krijgen als we verder varen. Niet alleen de lading en het schip zijn in gevaar, maar ook onze levens!'

Een paar zeelieden waren het met Paulus eens maar de schipper en zijn stuurman adviseerden centurio Julius dat ze het wel konden proberen. Ja, en nu een Romeinse officier aan boord was, moest die de beslissing nemen. Centurio Julius hoefde er niet lang over na te denken. Wanneer deze ervaren schipper het aandurfde om uit te varen, dan moet je niet luisteren naar Paulus, een man die groot gebracht was met boeken.

'We gaan,' zei de centurio vastbesloten. En daarmee was de zaak beslist.

De volgende morgen was het prachtig weer. Er waaide een lichte bries vanuit het zuiden. De matrozen haalden al zingend de ankers op. Ze lachten om die vreemde Jood die met een ernstig gezicht naar de bergen in de verte keek. Wie maakte zich nu zorgen over het weer bij zo'n heldere lucht en een zee die zo glad was als een spiegel? Maar van Joden kon je nu eenmaal van alles verwachten. Toen zij die ochtend aan de weergoden een offer brachten hadden zij Paulus niet gezien. Wacht maar, wanneer zij veilig in Phoenix waren aangekomen, dan zou hij wel inzien dat hij het mis had gehad....

Maar een paar uren later lachten de matrozen niet meer. Boven de bergen van het eiland Kreta hingen dreigende donkere wolken. In korte tijd was de hele lucht donker geworden. Op dat moment was het doodstil. De zeilen hingen slap naar beneden. De schipper keek ongerust naar de dreigende lucht. De centurio dacht aan de woorden van Paulus. De matrozen klommen in de touwen en rolden in alle haast de zeilen op. Ze stonden nog maar net weer op het dek of vanaf het eiland overviel de stormwind het schip.



*Een hevige storm overviel het schip.*

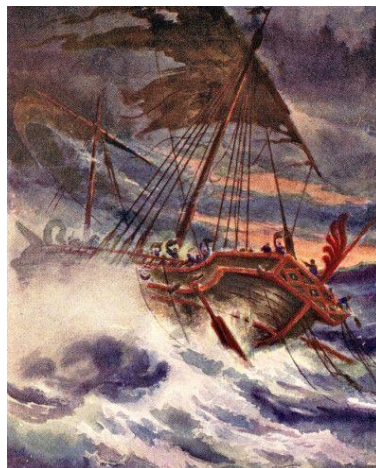
De Euraquilo noemden de zeelieden deze wilde noordooster storm. Dagen lang kon deze storm duren en heel veel schepen waren in dit soort stormen vergaan. Waarom had de centurio niet naar Paulus geluisterd?

Er was geen tijd meer om na te denken. Tot het uiterste spanden ze zich in om het schip met de kop in de wind te houden. Maar wat ze ook deden, het lukte hen niet om dichtbij land te blijven. Al verder dreef het schip van de kust af de wijde zee in. De bergen werden al kleiner en een uur later was er alleen nog maar water om hen heen. Verslagen gingen ze op het dek zitten. Dit was het begin van het einde! Geen land, geen zon en 's nachts geen ster te zien. Ze wisten niet meer waar ze waren. Somber keken ze naar de eindeloze zee met zijn wilde, woeste, hoge golven....

Uren later was daar plotseling weer land. Een hoge, donkere rotskust verscheen boven het wit van de branding. De matrozen hielden hun adem in toen het schip vlak langs de puntige klippen van het eiland dreef. Was dit het einde? Sloegen ze zo dadelijk te pletter? Plotseling was de zee niet meer zo onstuimig. Ze dreven in de luwte van de bergen.

De schipper wees naar de sloep achter hun boot die vol water was gelopen. Zo'n kans als nu kregen ze niet weer om hun sloep binnen boord te halen. Met veel moeite en krachtsinspanning lukte het om de sloep op het schip te krijgen.

Later, toen ze het eiland al lang voorbij waren vloog hen opnieuw de angst aan. Wanneer de stormwind uit dezelfde hoek bleef waaien dan zouden ze dwars over de zee naar Afrika drijven en daar op de zandbanken voor de kust te pletter slaan. Om de snelheid van het schip te minderen kapten de matrozen de grote mast en lieten die met alle zeilen eraan vast, achter hun schip in het water drijven. Maar men kon niet merken dat het hielp. De vliegende storm stuwde het schip met dezelfde vaart naar het zuidwesten.



*Op de kusten van Afrika zou dit schip te pletter slaan.*

Een lange nacht ging voorbij. Een nacht zonder maan en sterren en zonder slaap. De volgende ochtend bleef het weer gelijk. Omdat het schip erg diep in het water lag gooiden de matrozen een deel van de lading overboord. Daarna lag het schip hoger in het water met het gevolg dat het schip topzwaar werd. Om die reden kapten de matrozen alle masten en het touwwerk en gooiden dat overboord. Alleen de kleine mast op het voorschip lieten ze staan.

Dagenlang dreven ze voort op het water. Het bleef maar stormen. Ten slotte hadden ze bijna allemaal de moed opgegeven. Ze hadden geen hoop meer om gered te worden. Alleen de goden wisten hoe lang het nog zou duren voordat ze allemaal zouden verdrinken. Lang kon dat niet meer duren. De dood maakte geen onderscheid. Centurio Julius zou evengoed verdrinken als de gevangene Paulus. Ook de schipper en zijn matrozen, de soldaten en alle misdadigers. Voor hen allemaal was dit hun laatste reis.

Niemand spande zich meer in. Het had geen zin meer om tegen de goden in te gaan. Eten klaarmaken? Dat deden ze niet meer. Er was graan genoeg, maar wie wilde daar nu nog brood van bakken? Wie wel wilde eten moest dat zelf maar doen. Of je nu met een volle maag of met een lege maag verdrong, dat maakte toch geen verschil? Ze hoopten maar één ding, dat het niet lang meer zou duren....

En daar zagen ze in de loeiende storm Paulus over het dek lopen. Hoe was het mogelijk dat die man zo rustig bleef. Hij had de centurio voor deze storm gewaarschuwd en die had niet naar hem willen luisteren. Het gevolg was dat ze nu allemaal zouden verdrinken!

Tussen de soldaten en de matrozen bleef Paulus staan terwijl hij sprak: 'Jullie hadden naar mij moeten luisteren en op Kreta moeten blijven. Dan waren we niet in deze problemen terechtgekomen. En dan hadden we niets in zee hoeven gooien. Nu vraag ik jullie om moed te houden. Want het schip zal wel vergaan, maar niemand van ons zal sterven.

Een engel van de God die ik dien heeft me dat verteld. Vannacht kwam die engel naar mij toe. Hij zei: 'Wees niet bang, Paulus. Jij moet naar de keizer toe. En vanwege jou zal God alle mensen op dit schip redden.'

Beste mensen, houd dus moed! Ja, jullie allemaal. Want ik vertrouw op God. Ik weet zeker dat alles zal gaan zoals de engel tegen mij gezegd heeft. Het schip zal zinken in de buurt van een eiland.'

De apostel had zo rustig gesproken en hij leek zo zeker van zijn zaak. Zou het waar zijn wat hij gezegd had? Als die God van hem echt een engel had gestuurd was alles nog niet verloren. Zou die onbekende God zijn macht aan hen willen tonen? Bijna eerbiedig keken ze naar Paulus. Ze kregen weer een heel klein beetje hoop.



Het was de veertiende nacht sinds ze Kreta hadden verlaten. Nog altijd was de lucht donker en waren er geen sterren te zien. Maar de zeelieden kregen het gevoel dat ze in de buurt van land waren. Zouden ze hier schipbreuk moeten lijden? Voor alle zekerheid gingen ze twee keer meten hoe diep het water hier was. De eerste keer gaf het peillood veertig meter aan. Even verderop was de diepte nog maar dertig meter.

Het was duidelijk, het vaste land kwam snel dichterbij. Zo snel ze konden gooiden ze vanaf het achterschip vier ankers overboord. Een schok en het schip lag stil. De ankers hadden vaste grond gevonden. Het schip danste dronken op de hoge golven. De ankertouwen hielden het. Met kloppend hart wachtten ze op de dag.

Later in de nacht werden ze toch weer bang. Het klonk wel mooi wat die Paulus gezegd had en dat niemand van hen zou verdrinken, maar was dat wel waar? Hij had gezegd dat het schip zou vergaan. Maar hoe kwamen ze dan allemaal veilig aan land? Alle tweehonderdzesenzeventig?

De sloep was er nog, maar daar konden niet veel mensen in. En de meeste mensen aan boord wisten ook niet hoe ze met zo'n sloep konden varen....

De zeelieden stonden in een groepje bij elkaar, fluisterend te praten over een plan, hoe zij hun eigen leven zouden kunnen redden. Als zij nu eens de sloep in het water lieten zakken en tegen de centurio zouden zeggen, dat dat nodig was om meer ankers in zee vast te maken. Voor hen alleen was er plaats genoeg in die sloep. Zij konden in de sloep over de zandbanken voor de kust heen roeien. Wat ze van plan waren was wel niet mooi, maar wilde niet iedereen zichzelf als eerste redden?



*Ieder mens wil zichzelf toch als eerste redden....?*

De zeelieden gingen naar centurio Julius en vertelden hem dat ze meer ankers uit wilden werpen. Julius knikte. Hij had geen verstand van zeemanszaken. Vlug gingen de matrozen aan het werk. De sloep hing al boven het water toen Paulus het zag. Hij kreeg zo zijn bedenkingen. Waarom gebeurde dit? Paulus had in zijn leven al drie keer eerder een schipbreuk meegemaakt en nog nooit eerder had hij dit gezien. Plotseling beseftte hij wat de matrozen van plan waren. Maar dat mocht niet! Nooit zou hun schip over de zandbanken heenkomen wanneer er geen zeelui meer aan boord waren. Snel liep hij naar Julius die bij zijn soldaten stond. Paulus schreeuwde: ‘Centurio Julius, de bemanning van dit schip wil in de sloep vluchten. Maar als deze zeelieden niet op dit schip blijven kunnen wij allemaal niet gered worden!’

Een kort bevel en een paar soldaten sprongen met hun zwaarden in hun hand naar de kant van het schip waar de sloep boven het water hing. Wild sloegen ze de touwen kapot. En voordat de verbaasde matrozen begrepen wat er precies gebeurde, plofte de lege sloep in het water en verdween voor hun ogen in de hoge golven.

Een nieuwe duistere dag brak aan. Paulus zag op het schip alleen maar moedeloze mannen. Hij begreep dat hij hen nog een keer moed in moest spreken. Hij zei: ‘Mannen, jullie allemaal zijn nu al veertien dagen lang bang en al die tijd hebben jullie niets gegeten. Maar dat moeten jullie nu echt wel gaan doen. Dat is nodig voor jullie redding. Niemand van jullie hoeft bang te zijn, want geloof me, wij zullen allemaal veilig aan land komen.’

Na dit gezegd te hebben pakte Paulus een brood en dankte hij God daarvoor. Iedereen zag hoe hij het brood in stukken brak en begon te eten.

Dit voorbeeld van Paulus om te gaan eten kreeg navolging. De één na de ander haalde eten op en begon ook te eten. Het smaakte hen beter dan ze gedacht hadden. Door te eten was het net alsof hun krachten terugkwamen. Het duurde niet lang of ze waren met elkaar druk bezig om het laatste koren in zee te gooien. Het schip werd lichter en kwam hoger op het water te liggen. Ze zagen in de verte een breed strand. Niemand van de zeelieden herkende het. Er was een inham waar de golven niet zo hoog waren. Maar of onder dat water ook zandbanken lagen wist niemand. Maar ze moesten het wagen om het schip op het strand te zetten. Aan de korte mast op het voorschip, de enige mast die er nog was, hesen ze het fokzeil. Toen kapten ze de ankertouwen. Met een schok schoot het schip vooruit. Even dachten ze dat alles goed zou gaan, maar als gevolg van een draaiende wind liep het schip vast op een zandbank. Diep boorde het schip zich vast in het zand. Het kon niet meer vooruit of achteruit. De achterkant van het schip lag hoog op de golven.

Iedereen was geweldig geschrokken. Ze begrepen allemaal dat dit het einde van hun zeereis was. Het achterschip werd door de hoge golven steeds opgetild,



maar in het voorschip zat geen beweging meer. Het zou niet lang duren of het schip zou in tweeën breken.

Op dat moment kwamen de soldaten naar centurio Julius met de vraag wat zij met de gevangenen moesten doen. Ze waren bang dat deze ter dood veroordeelden zouden ontsnappen. De Romeinse wet was in dezen heel duidelijk en streng. Als maar één gevangene ontsnapte kregen zij, de soldaten, allemaal de doodstraf. Het was veiliger voor henzelf om ze nu maar allemaal te doden.

Centurio Julius begreep zijn manschappen heel goed. Maar deze keer wilde hij hen hiervoor geen toestemming geven. Want dan zouden zij Paulus ook moeten doden. Maar zolang als hij het voor het zeggen had dan zou Paulus niet op deze manier gedood worden! Deze man die hen het leven had gered, die hen moed had toegesproken en die voor hen allemaal gebeden had, die liet hij niet zomaar vermoorden.

Hij keek naar Paulus die daar zo kalm, zo rustig bij de andere gevangenen stond en zijn besluit stond vast. In alle andere omstandigheden zou hij 'ja' gezegd hebben, maar nu was het een 'nee'.

Voor een man die zo'n machtige God diende en die hun voorspeld had wat er zou gaan gebeuren, wilde hij zijn eigen leven wagen.

'Nee,' zei hij, 'vandaag wordt er geen gevangene gedood. En mocht er een gevangene ontsnappen, dan neem ik alle schuld op mij en gaan jullie allemaal vrijuit.'

Daarna draaide hij zich om en commandeerde luid: 'Als straks het schip in stukken breekt, springt eerst iedereen overboord die kan zwemmen. Dan volgen de anderen. Er zijn planken genoeg waar je je aan vast kan klampen. En anders is er wel wrakhout. Het is niet ver naar de kust. Houdt moed. Het komt goed. Ja, voor ons allemaal!'

En zo gebeurde het: door het geweld van de hoge golven brak het schip in tweeën, maar iedereen die aan boord was, kwam behouden aan op het strand. Toen dachten ze weer aan de woorden die Paulus tegen hen gezegd had. Het was de boodschap van de engel die tegen Paulus gezegd had: *'..... en zie, vanwege jou zal God alle mensen op het schip redden.'*

**Het moest wel een machtige God zijn, die zo zijn woorden waar maakte.**



*Iedereen die aan boord was bereikte veilig het strand.*